

Kolm linna-isandat aga, kes päew ja öö
tubliste oma pettuse kallal waewa oliwad näi-
nud, pidiwad ja läksiwad ka muidugi káratse-
des ja kiratsedes auusa abielu-paari majast
minema, sest nad oliwad nüüd selle wanalise
hobuse eest kolme kordse hinna maksnud, Su-
mala muidu tööd teinud ja pääle seda oliwad
nende silmad hábi táis, et enestele auusamal
kombel leiba ei mõistnud teenida, ega ka ko-
duš mitte kui õnnelikud abielurahwas ei ela-
nud, waid kui hádaelulased, kes igapäew kak-
lewad ja kisklewad!

Dulewikus lasew perenaine Maret, hobuste
müümist oma mõistliku ja koolitatud poja lábi
ára toemetada, kellel enam asja oli, ilma ja
inimesi tundma õppida, kui endisel ajal tema
nõukal, tublil ja auusal isal. —

Kae, armas lugeja, kus alles háá abikaasa
ja kuidas see naene mehe meel oli, oleks kõi-
nõnda wiisi olnud, siis ei soowiks meie kelle-
gile üksina oma elupáewi ára elada, kes wá-
hagi õnnest osa saada tahawad.

Laul, õigest noorest mehest.

Kui noore mehe elu õitse-ajal
Arm palawalt ta rinda paisutab,
Kui noore neiu kuldsse keele kájal
Peig kuuleb, et t'al armu awal dab,
Kui õnnelik, et armus aim'dud „saajal“ *)
Ta oma hõllma neidu kaisutab:
Siis õõpik tõistest lindest laulab kenam:
„See aeg saab otša, ega tule enam.“

Ja kui ta tormid peaks tõttma ette
Elusügisel ta õnnetele,
Kui ta neiu teda paljalt pette, **)
Ja wale orjaks andis oma keele,
Kui wiletsus t'ad uputaks filmwette,
Siiski armu õitse-aeg jääks meele;
Nagu lõpeb õitse-aeg, mis oli kenam,
Nii ta sügise, ega tule enam.

*) „saajal“ = pulmal.

**) „pette“ = pettis.